

Judgment in Case No. D.4/2003, “Turkish Republic of Northern Cyprus”

Proposed citing: Judgment in Case D.4/2003, Supreme Court of the “Turkish Republic of Northern Cyprus”

Region of the source: northern Cyprus, self-proclaimed “Turkish Republic of Northern Cyprus”, Republic of Cyprus

Source: available online at <http://www.mahkemeler.net/cgi-bin/yenikararara3.aspx> (20 March 2019)

Date of the decision: 26 June 2003

Author of the decision: Supreme Court of the “Turkish Republic of Northern Cyprus”

Summary of the decision: The Court holds that the European Convention on Human Rights is part of domestic law and is at the same level as ordinary laws. If a domestic law is in contradiction with a clear provision that the Convention contains, it is up to the domestic courts to apply the Convention.

Cited international law materials: European Convention on Human Rights

Key words: norm conflict between domestic law and international law, domestic implementation of the European Convention on Human Rights, hierarchy of norms, northern Cyprus

D.4/2003 Anayasa Mahkemesi: 24/2002 (Ceza Dava No: 60/02; Lefkoşa) Anayasa Mahkemesi Olarak Oturum Yapan Yüksek Mahkeme Huzurunda. Mahkeme Heyeti: Taner Erginel, Başkan, Metin A. Hakkı, Mustafa H. Özkök, Gönül Erönen, Seyit A. Bensen. Anayasanın 148 (1) maddesinin verdiği yetkiye dayanarak yapılan havale. Havale Edenler: (1) Şener Levent (2) Avrupa Gazetecilik ve Yayın Şirketi Ltd. (3) Nilgün Orhon Sağduyu (Sanıklar) Aleyhine Havale Edilen: Başsavcılık Lefkoşa Kaza Mahkemesinde dinlenen 60/2002 sayılı davada Sanıkların havale müracaatı üzerine 6.3.2002 tarihinde Anayasa Mahkemesine sunulan konu. [...] <u>V. İNCELEME:</u> Sanıklar Lefkoşa Kaza Mahkemesinde aleyhlerine getirilen ceza davasında Fasil 154 Ceza Yasasının 47(b), 48(a) ve 48(e) maddelerine aykırı olarak, 7.11.2001 tarihli Avrupa Gazetesinde “Şişedeki Mektup” başlıklı yazıyı KKTC Devletine karşı nefret yaratmak, Devleti küçük düşürmek, KKTC vatandaşları arasında huzursuzluk ve itaatsizlik yaratmak niyeti ile yayınlamakla itham edildiler. Sanık 1, Avrupa Gazetesinin genel yayın yönetmeni, Sanık 2, Avrupa Gazetesini yayınlayan limited şirket, Sanık 3 ise Avrupa Gazetesi yazarlarından biridir. Davanın olguları özetle şöyledir. 7.11.2001 tarihli Avrupa gazetesinde “Şişedeki Mektup” isimli bir yazı yayınlandı. Sanık 3 tarafından yazılan bu yazı nedeniyle 3 sanık aleyhine Lefkoşa Kaza Mahkemesinde 60/2002 sayılı bir	D.4/2003 Constitutional Court: 24/2002 (Criminal Case No: 60/02; Nicosia) Sitting as a Constitutional Court Before the Supreme Court. The Court: Taner Erginel, President, Metin A. Hakkı, Mustafa H. Özkök, Gönül Erönen, Seyit A. Bensen. The remuneration based on the authorization of Article 148 (1) of the Constitution. Bank Transfer: (1) Şener Levent (2) European Journalism and Broadcasting Company Ltd. (3) Nilgün Orhon Common Sense (Seconds) Transferred: Attorney General The case was submitted to the Constitutional Court based on the application of the defendants to the Constitutional Court in the case of the 60/2002, case heard on 6.3.2002 in the Nicosia Court of Appeal. [...] <u>V. REVIEW:</u> In the criminal case, the defendants were prosecuted under Chapter 154 of the Criminal Code, articles 47 (b), 48 (a) and 48 (e), the article entitled KK in paragraph “i”, published in the European Newspaper dated of 7.11.2001, on hatred against the TRNC State and humiliation of the State, and were charged with dissuading the state and intending to create unrest and disobedience among the citizens of the TRNC. The facts of the case are as follows. A paper entitled “Letter in the Bottle” was published in the European newspaper of 7.11.2001. Due to this article written by the third defendant, a criminal case was opened against the
---	--

ceza davası açıldı. Davanın duruşmasında Sanıkların avukatları Sanıkların itham olduğu yasa maddelerinin Anayasaya aykırı olduğunu öne sürdüler ve bunun üzerine konu Anayasa Mahkemesine havale edildi.

Anayasa Mahkemesinde duruşma başlamadan önce Savcılık bir ön itirazda bulunarak Fasıl 154 Ceza Yasasının 47 ve 48. maddelerinin Anayasaya aykırılığının daha önce A.M. 11/86; D.1/87 sayılı Anayasa davasında tartışıldığını ve söz konusu yasa maddelerinin Anayasaya aykırı olmadığına karar verildiğini belirtti ve aynı konunun ikinci kez Anayasa Mahkemesinde tartışılmayacağını öne sürdü. Anayasa Mahkemesi bu ön itirazı reddederek davanın esasını dinlemeye başladı. Öncelikle ön itiraz üzerinde kısaca durmamız gerekiyor.

Anayasamızın 148(1) maddesi “Anayasa Mahkemesince aynı veya benzeri bir konuda daha önce karar verilmişse havale müracaatı reddedilebilir” demektedir. Bu yetki havale edecek Mahkeme için belirtilmiş olmasına rağmen aynı yetkinin konuyu dinleyecek olan Anayasa Mahkemesinde de olduğu açıktır. Şu halde aynı veya benzeri bir konuda karar verilmiş olması halinde Anayasa Mahkemesinin havale edilen konuyu tekrar dinleyip dinlememe konusunda takdir hakkı vardır. Bu kuralın gerekçesini şöyle açıklamak mümkündür. Hukuk sürekli gelişme içindedir. Zaman içinde Anayasa Mahkemesinin de görüşlerini değiştirme olasılığı vardır. Her kuruluş gibi Anayasa Mahkemesinin de görüşlerini daha mükemmel hale getirmesi beklenir. İkinci müracaatta konu daha farklı boyutlarda tartışılabilir. Değişme gerekçesinin yeterli olması koşuluyla Anayasa Mahkemesinin bir süre sonra daha farklı bir sonuca varması kusur değil, standardın yüksek olduğunu gösteren bir belirti olarak kabul edilir. Bu nedenlerle uygun zamanlarda Anayasa Mahkemesinin aynı konuyu tekrar dinleyebileceği kabul edilmiştir. Diğer taraftan aynı konuyu tekrar tekrar dinleyerek Mahkemenin zaman kaybetmesi de doğru değildir. Dolayısıyla makûl bir gerekçenin olması halinde Mahkemenin takdir yetkisini tekrar dinleme yönünde kullanması yerinde olur. Bu

defendants at the Nicosia District Court in case No. 60/2002. The lawyers of the defendants at the trial of the case argued that the law on the accused was unconstitutional and the issue was referred to the Constitutional Court.

Prior to the start of the hearing at the Constitutional Court, the Prosecutor's Office made a preliminary reference to the Constitutional Court of Turkey under Article 47 and Article 48 of the Penal Code. In the Constitutional Court case no 11/86; D.1 / 87, it was decided that the law in question did not contradict the provisions of the Constitution and the same issue could not be reviewed for a second time in the Constitutional Court. The Constitutional Court dismissed this preliminary objection and began to hear the merits of the case. Firstly, we need to briefly discuss the preliminary objection.

Article 148 (1) of our Constitution states that if the Constitutional Court has previously decided on the same or similar issue, the application can be rejected An. It is clear that the same authority is the Constitutional Court, which will hear the matter, even though it is provided for that the Court shall admit the case. If so, the Constitutional Court shall have the discretion to listen to the matter again. It is possible to explain the rationale of this rule. The law is in constant development. Sometimes, the Constitutional Court has the possibility to change its views. Like any organization, the Constitutional Court is expected to develop its views. In the second application, the subject matter may be discussed from different angles. The fact that the Constitutional Court came to a different conclusion after a period of time is considered to be a sign that the standard is high. For these reasons, it was accepted that the Constitutional Court could examine the same issue again at appropriate times. On the other hand, it is inaccurate for the Court to lose time by repeating the same issue over and over again. Therefore, if there was a reasonable ground, it would be appropriate for the court to use its discretion to hear the case. In this case, the Court of Appeal dealt with an important issue such as freedom of thought and broadcasting, and the Court has used its discretion to re-

olayda yapılan müracaat düşünce ve yayın özgürlüğü gibi önemli bir konuyu ilgilendirdiği, Anayasaya uygunluk kararının verildiği 1987 yılından sonra aradan uzun bir zaman geçtiği nedenleriyle Mahkememiz takdir yetkisini konuyu yeniden değerlendirme yönünde kullanmıştır. Şüphe yok ki bu değerlendirmede daha önce verilmiş kararın da ağırlığı olacaktır.

Sanıkların avukatı Anayasaya aykırılığın yanı sıra söz konusu yasa maddelerinin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine aykırı olduğunu da öne sürdüler.

İnsan hakları sözleşmesinin ülkemizde uygulama alanı nedir?

Bu konu Yüksek Mahkememiz tarafından Yargıtay Ceza 3/2001; (D.2/2001) sayılı davada incelenmişti. Orada da vurgulandığı gibi İnsan Hakları Sözleşmesi 1950 yılında imzaya açılmış ve 1953 yılında 9 orijinal Avrupa ülkesinin katılımıyla Avrupa Konseyi kurularak sözleşme yürürlüğe girmiştir. Konseye üye olan ve sözleşmeye katılan devletlerin sayısı her yıl artmaktadır. Konsey üyeleri Strasburg'da kurulan İnsan Hakları Mahkemesinin yargı yetkisini kabul etmişlerdir. Kıbrıs Cumhuriyeti 1962 yılında bu Sözleşmeye katılmış ve 39/62 sayılı yasa ile Avrupa İnsan Hakları sözleşmesini iç hukuk haline getirmiştir.

1975 K.T.F.D. Anayasasının Geçici 1(1) maddesi şöyledir:

“(1) 16 Ağustos 1960 tarihli Anayasanın ve bu

Anayasaya uygun olarak, 21 Aralık 1963 tarihine kadar kabul edilmiş mevzuatın; 28 Aralık 1967 tarihli

Kıbrıs Türk Yönetimi Temel Kurallarının ve tâdillerinin

ve bunlara uygun olarak kabul edilmiş mevzuatın; Otonom

Kıbrıs Türk Yönetimi Yürütme Kurulu ve Meclisinin 13 ve

18 Şubat 1975 tarihlerinde birleşik olarak yaptıkları

toplantılarda alınan kararların ve bunlara uygun olarak

evaluate the matter after a long time since 1987, when the decision on compliance with the Constitution was adopted. There is no doubt that the previous decision in this assessment will weigh heavily with the Court.

The lawyer of the defendants also argued that the provisions of the law were in contradiction with the European Convention on Human Rights.

What is the scope of application of human rights conventions in our country?

This issue is subject to the Supreme Court procedure in Criminal case no. 3/2001; (D.2 / 2001). As emphasized there, the European Convention on Human Rights was opened for signature in 1950 and in 1953, the Council of Europe was established with the participation of 9 European countries and the convention entered into force. The number of states that are members of the Council and who are parties to the Convention is increasing every year. The members of the Council of Europe accepted the jurisdiction of the European Court of Human Rights established in Strasbourg. The Republic of Cyprus entered in this Convention in 1962 and adopted the European Convention on Human Rights with the law no 39/62.

Under Provisional Article 1 of the 1975 Constitution of the Turkish Federated State of Cyprus:

(1) In accordance with the Constitution of 16 August 1960 and this Constitution, the legislation adopted until 21 December 1963; The basic rules and procedures of the Turkish Cypriot Administration of 28 December 1967; The decisions taken in the meetings of the Executive Board and the Assembly of the Autonomous Turkish Cypriot Administration on 13 and 18 February 1975 and the legislation

yaptıkları toplantılarda alınan kararların ve bunlara uygun olarak kabul edilmiş mevzuatın; bu Anayasa uyarınca konulacak yasalara aykırı olmayanları, yürürlükte kalır.” 1985 K.K.T.C. Anayasasının Geçici 4(1) maddesi ise şöyledir: “(1) Bu Anayasanın yürürlüğe girdiği tarihte yürürlükte olan mevzuat, bu Anayasa kurallarına aykırı olmadığı ölçüde yürürlükte kalır.” Görüleceği gibi 39/62 sayılı yasa K.K.T.C. de halen yürürlükte ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi bizim iç hukukumuzun bir parçasıdır. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi iç hukukumuzun bir parçası olmakla birlikte hukuk normları hiyerarşisinde Anayasa gibi bir üst norm değildir. Yasaların Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine aykırılığını denetleyen ve aykırı olanların iptalini öngören bir iç prosedür yoktur. Dolayısıyla Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesini iç hukuk haline gelmiş bir uluslararası sözleşme veya diğer herhangi bir yasa statüsünde kabul edip uygulamamız gerekir. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi eğer diğer herhangi bir yasa gibi geçmiş bir yasayı iptal etmişse bu husus dikkate alınacaktır. Ancak eski yasanın bir maddesini iptal eden açık bir hüküm içermeyip sadece benimsediği ilkelere aykırılık söz konusu ise yasanın Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine aykırılığını öne sürmek mümkün değildir. O zaman Mahkeme yürürlükte olan yasayı uygulayacak ve kararı beğenmeyen tarafın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine müracaat etmesi halinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi sözleşmeye uygun karar verecektir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi karar verdikten sonra ilgili devlet tekrar aynı sonuçla karşılaşmamak için yasasını değiştirmek zorunda kalacaktır. Sonuç olarak Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi Anayasa gibi üst düzeyde değil, yasalarla eşit düzeyde olduğu için bir yasanın Sözleşmeye aykırılığını öne sürerek Anayasa Mahkemesine gelmek mümkün değildir. Sözleşmenin açık bir	adopted in accordance with them; laws that do not contravene the rules of the Constitution or the laws to be made pursuant to this Constitution shall remain in force. Under Provisional Article 4(1) of the 1985 Constitution of the Turkish Republic of Northern Cyprus: "(1) the legislation in force on the date of entry into force of this Constitution shall remain in force to the extent not contrary to the rules of the Constitution." As can be seen, law no. 39/62 is still in force under the Constitution and the European Convention on Human Rights is part of our domestic law. Although the European Convention on Human Rights is part of our domestic law, it is not as high in the hierarchy of legal norms as the Constitution. There is no internal procedure for the violation of the European Convention on Human Rights and for the annulment of laws contrary to it. Therefore, we must accept and implement the European Convention on Human Rights as international law or any other source that has become domestic law. This will be taken into account if the European Convention on Human Rights annulled a previous law, such as any other law does. However, it is not possible to argue that the law is in violation of the European Convention on Human Rights if the latter does not include a clear provision cancelling the domestic law but there is only a violation of the principles it adopts. Then the Court will apply the law in force and the party that alleges a violation can bring the case to the European Court of Human Rights which will decide on the basis of the Convention. Once the European Court of Human Rights has ruled on a breach, the State concerned will have to change its law again in order not to reach the same result. Consequently, it is not possible to come to the Constitutional Court by arguing that the European Convention on Human Rights is not at the same normative level as the Constitution, but on an equal basis with ordinary laws. If the
---	--

hüküm içermesi halinde bunu uygulamak İlk Mahkemelere düşer ve bu konuda bir anlaşmazlık ortaya çıkması halinde sorunu çözme yetkisi İlk Mahkemeyi denetleyen Yargıtaydadır.

[...]

Convention contains a clear provision, it is up to the First Instance Courts to apply it, and in the event of a dispute on this issue, the Court of Cassation has the power to resolve the issue.

[...]